

Chương Hai Mười Chín

ĐẠI CÔNG TỬ GIANG BỘ THANH

Nghe Giang Bộ Thanh hỏi, Giang Hàn Thanh nhìn sững hấn và cười lên ánh mắt:

– Chứ hôm nay không phải đại ca đã đến Thanh Lương Tự sao?

Giang Bộ Thanh kinh ngạc:

– Hiền đệ, sao em lại hỏi lạ như thế chứ? Em bảo hôm nay anh cũng đến Thanh Lương Tự à? Chuyện thật là... kỳ quái nhỉ? Hôm qua từ Trấn Giang trở về bị cảm gió, nên ngu huynh không ăn cơm được chỉ có uống được một ít nước thuốc rồi trùm mền nằm cho đến bây giờ... hiền đệ xem, xác thuốc vẫn còn để dở...

Giang Bộ Thanh vụt nhìn chằm vào mặt Giang Hàn Thanh và à một tiếng thật dài:

– Thôi ngu huynh biết rồi, hay là bọn địch lại tái diễn những màn cũ? Phải chăng chúng lại giả dạng ngu huynh giết người nào ở Thanh Lương Tự nữa chẳng? Hừ, thật là quân độc ác, nhưng hiền đệ thấy tận mắt không?

Giang Hàn Thanh nhìn vào mặt Giang Bộ Thanh không chớp mắt, chờ cho hấn nói dứt rồi mới trả lời chậm rãi:

– Chuyện này quả thật kỳ lạ quá nhỉ? Vừa rồi tiểu đệ có theo dõi một người, chỉ trước sau vài bước thôi, khi tiểu đệ vào đến hoa viên thì hấn đột nhập vào đây nhưng chỉ thoáng qua là không thấy hình dạng hấn đâu cả?

Giang Bộ Thanh tái mặt:

– Hiền đệ thấy kẻ địch đột nhập vào đây à? Hừ, đúng là tên gian trá, nhất định là hấn đã phát hiện ra hiền đệ nên mới định dùng kế kim thiền thoát xác để đào thoát đấy...

– Đại ca hãy yên lòng, tên địch ấy không thể thoát được đâu.

Giang Bộ Thanh nhìn ra cửa sổ lắc đầu cười:

– Trời đã sáng rồi, có lý nào hấn lại đại đột ở lý nơi đây sao?

Giang Hàn Thanh cười nhẹ:

– Hấn có giáo hoạt đến mức nào cũng không thể thoát khỏi tay của Quán huynh đâu.

Giang Bộ Thanh hỏi:

– Hiền đệ đã thông báo cho Quán huynh biết việc này rồi à?

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Quán huynh đã đến đây rồi.

Giang Bộ Thanh như giật mình:

– Hấn đâu?

Giang Hàn Thanh mỉm cười nói:

– Quán huynh, có thể ra được rồi đấy.

Từ dưới giường nằm của Giang Bộ Thanh bỗng có tiếng động và có một người thoáng ra thật nhanh: Tổng quản Giang Nam phủ Quán Thiên Phát.

Giang Bộ Thanh rúng động đứng phắt lên và bằng một động tác thật nhanh hấn ngưng tụ công lực nhắm ngay giữa ngực Giang Hàn Thanh tung ra một chưởng...

Từ trong chiếc ghế bành, Giang Hàn Thanh vọt bắn bỗng lên cao và chỉ thấy cánh tay hấn phất lên là Giang Bộ Thanh đã buông xuôi tay bất lực...

Giang Hàn Thanh cười:

– Sao đại ca lại đi đánh em mình như thế?

Không phản ứng kịp, Giang Bộ Thanh hoàn toàn bị khống chế huyết đạo, hấn ử rũ ngồi bệt xuống ghế cúi đầu im lặng.

Giang Hàn Thanh quay qua nói với Quán Thiên Phát:

– Quán huynh, có cả mấy thứ ấy đấy chứ?

Quán Thiên Phát cười:

– Tự nhiên.

Hấn đưa tay lên đỉnh màn lấy xuống một chiếc hộp gỗ, mở ra trong đó có một bộ quần áo màu đen, một chiếc khăn che mặt cũng đen và một lá cờ tam giác nhỏ.

Đúng là y phục và hiệu kỳ của Hắc Kỳ Lệnh Chủ Ngũ Phượng Môn.

Giang Hàn Thanh nhìn Giang Bộ Thanh bằng một tia mắt lạnh lùng:

– Có gì để đó nữa không?

Giang Bộ Thanh mím miệng cắn răng, một lúc sau hấn ngẩng mặt lên nói bằng một giọng tha thiết:

– Hiền đệ, thật tình ngu huynh có những điều khó xử trong lòng, bất đắc dĩ ...

Giang Hàn Thanh thất sắc:

– Người...

Quán Thiên Phát cười nhẹ:

– Chuyện đã đến mức này, Lệnh Chủ còn cố đóng kịch nữa sao?

Giang Hàn Thanh nghiêm mặt nhìn Quán Thiên Phát:

– Quán huynh, huynh đệ tuy đã bước sai đường, nhưng chẳng lẽ Giang Bộ Thanh này là giả hay sao?

Giang Hàn Thanh nhìn sững Giang Bộ Thanh, bất cứ mặt nào, từ giọng nói tưởng đi cho đến những cử chỉ thông thường cũng giống hệt anh mình không sai mấy may, nhất thời hấn bỗng đâm ra ngỡ ngợ, ngập ngừng hỏi Quán Thiên Phát:

– Quán huynh, hấn là...

Quán Thiên Phát mỉm cười:

– Nhị công tử, công tử lại còn tin rằng đây là Giang đại công tử hay sao?

Một mặt hấn nhìn thẳng vào mặt của Giang Bộ Thanh nói bằng giọng gay gắt:

– Thuật dị dung của Lệnh Chủ quả thật cao minh, luôn cả thanh âm cũng luyện không sai một chút nào, chỉ có điều hơi khắc nghiệt hơn Giang đại công tử khá nhiều, cái đó có lẽ nếu có cơ hội sau này Lệnh Chủ nên sửa đổi cho đúng mức, nhưng vốn là cùng một nghề... chuyên môn dị dung với nhau, Lệnh Chủ qua mặt được ai thì được chứ với Quán Thiên Phát này thì khó đấy.

Vừa nói hấn vừa lấy trong mình lọ thuốc đổ vào chậu nước, dùng khăn thấm vào nước lại chà sát trên mặt Giang Bộ Thanh...

Đôi mắt của Giang Bộ Thanh bắn ra những tia căm hận nhưng huyết đạo đã bị khống chế nên hấn đành phải xuôi tay...

Một mặt dùng khăn lau, một mặt Quán Thiên Phát vừa cười vừa nói:

– Hôm ở trong ngôi cổ mộ, thiếu chút nữa tôi cũng bị Lệnh Chủ qua mặt mất rồi, nhưng chính hành động khéo léo khi vào đến mộ của Lệnh Chủ làm cho tôi ngờ vực, giả như không có sự vắng mặt của Lệnh Chủ một lúc thì khi gặp Giang đại công tử, tôi không làm sao khám phá. Đó là chuyện sơ sót của Lệnh Chủ khi chủ quan rằng hành động của mình đã quá mức cao minh.

Giang Hàn Thanh trở mặt:

– Quán huynh làm sao biết được ngay trong lúc đó?

Quán Thiên Phát nói:

– Giang nhị công tử không nhớ sau khi dẫn chúng ta vào hang mộ, hấn bỏ đi lánh mặt chúng ta một lúc rồi mới hiện ra đưa mình đến phòng của cái người gọi là Giang đại công tử đó hay sao?

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Thế sao lúc đó Quán huynh không cho tôi biết sớm?

Quán Thiên Phát cười:

– Sở dĩ có biết là do trực giác của nghề nghiệp chứ thực ra thì không có bằng chứng gì cả thì tôi làm sao dám nói với công tử những điều nhận xét ấy?

Hấn quay qua cười nói với Giang Bộ Thanh:

– Cái sơ sót chính yếu của bằng hữu là vì muốn thật giống đúng vai trò mình đóng nên giọng nói đã luyện đến mức trở thành là giọng nói của chính mình vì thế nên

khi trở lại con người thật của Hắc Kỳ Lệnh Chủ thì hẳn lại không thay đổi được giọng nói tự nhiên, hẳn lại dùng luôn thanh âm của Giang đại công tử...

Vừa nói hẳn vừa chà mạnh miếng khăn, nhưng da mặt của Giang Bộ Thanh vẫn không hề thay đổi, hẳn cười khẩy:

– Khá lắm, dị dung đến mức này thì quả thật cao minh, dị dung mà còn đề phòng có người bỏ thuốc vào nước rửa mặt nên đã dùng chất thuốc ngăn chặn thì phải nói rằng không phải người nào cũng làm được...

Giang Hàn Thanh cau mày:

– Quán huynh, chất thuốc dị dung không tẩy được à?

Quản Thiên Phát cười:

– Không có thứ dị dung nào mà không có thuốc tẩy, chỉ có điều vì hẳn đã phòng bị nên hơi khó một chút thôi, phải cho thuốc ngấm vào một chút thì mới tẩy sạch được.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Nhưng Quán huynh biết hẳn là giả đã lâu rồi chứ?

Quản Thiên Phát nói:

– Ban đầu khi trong ngôi cổ mộ thì huynh đệ đã nghi, nhưng thật sự thì chỉ nghi chứ không có bằng chứng nào xác thực cả, mãi cho đến mấy ngày trước đây, khi hẳn bảo là đi Trấn Giang có chuyện, nhân có vị sư huynh của tôi mới đến ứng tiếp, tôi bèn nhờ người âm thầm theo dõi thì quả thực hẳn không đi Trấn Giang mà lại thẳng đến Mao Sơn, lúc bấy giờ huynh đệ mới chắc chắn và mới tạo cơ hội cho hẳn lộ mặt ngày nay đây.

Giang Bộ Thanh ngậm miệng không thềm nói lời nào nữa cả...

Giang Hàn Thanh tặc lưỡi thở dài...

Quản Thiên Phát giật xé một vạt áo của Giang Bộ Thanh vo tròn lại rồi lật ngửa mặt hẳn lên chà thật mạnh.

Bây giờ thì chuyện thật đã xảy ra, da mặt của Giang Bộ Thanh quả nhiên biến đổi, tất cả những gì dùng để đắp lên dị dung đều bị tróc ra.

Giang Hàn Thanh quắc mắt:

– Bây giờ thì sao? Sự việc đã rành rành, người còn có gì để nói?

Hắc Kỳ Lệnh Chủ lạnh lùng:

– Giả đúng đấy, nhưng rồi sao? Người có chắc rằng mình đã thắng hay không chứ?

Giang Hàn Thanh giận dữ:

– Người mang đại ca của ta đi đâu?

Hắc Kỳ Lệnh Chủ đáp:

– Tự nhiên là giam tại Tổng Đàn.

Giang Hàn Thanh gặng lại:

– Tổng Đoàn của bọn người ở đâu?

Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhướng mắt:

– Người cho rằng ta sẽ nói đấy à?

Quản Thiên Phát cười:

– Chuyện đó cũng không có gì gấp gáp lắm đâu, chúng ta đã bắt được người tự nhiên coi như có vật để trao đổi đại công tử của chúng ta với Ngũ Phương Môn rồi.

Hắc Kỳ Lệnh Chủ lạnh lùng:

– Sợ không dễ được như thế đâu.

Quản Thiên Phát nhướng mắt:

– Lệnh chủ tin rằng chúng tôi không làm được à?

Hắn cầm cây cờ tam giác lên, lật ngược cán cờ cười nói:

– Chúng tôi được vật này thì coi như đã giải quyết được nhiều chuyện hay ho...

Thì ra cán cờ là một ấn triện, đúng là ấn triện của Hắc Kỳ Lệnh Chủ.

Hắc Kỳ Lệnh Chủ tái mặt làm thình.

Thật hắn không ngờ bọn Quản Thiên Phát lại khám phá ra điều đó...

Quản Thiên Phát cười nói tiếp:

– Chúng tôi không những có thể dùng ấn triện của Lệnh Chủ để liên lạc với Tổng phân đàn mà tùy thời còn có thể giả làm Hắc Kỳ Lệnh Chủ đột nhập vào Tổng Đoàn, sự cố gắng này của các hạ quả vô cùng trọng đại.

Hắc Kỳ Lệnh Chủ thét lên một tiếng bật ngựa ra sau ghế.

Giang Hàn Thanh đưa mắt nhìn kinh ngạc...

Từ trong khoe miệng của hắn ứa ra hai giong máu tím bầm.

Quản Thiên Phát lắc đầu:

– Một thứ thuốc cực độc.

Giang Hàn Thanh thở ra:

– Rất tiếc là chúng ta lại không phát giác ra kịp điều đó...

Quản Thiên Phát nói:

– Hắn chết cũng không sao, lưu hắn còn sống thì chúng ta cũng rất nhiều phiền phức về vấn đề canh giữ.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Bây giờ chúng ta phải tính sao?

Quản Thiên Phát nói:

– Bây giờ thì chuyện cũng đơn giản lắm rồi, từ nay về sau Nhị công tử có thể có

ba cách hóa thân, bình thời thì là Giang Nam Đại công tử Giang Bộ Thanh, một khi Ngũ Phượng Môn có chuyện thì lại là Hắc Kỳ Lệnh Chủ và nếu quả có vấn đề quan trọng nào khác thì cứ việc trong bộ mặt Hàn Thiếu Sơn, ba con người ấy tùy thời mà thay đổi.

Giang Hàn Thanh cau mặt:

– Nhưng còn chuyện đại ca tôi bị chúng giam ở Tổng phân đàn thì Quản huynh thấy phải giải quyết ra sao?

Quản Thiên Phát nói:

– Đại công tử đã bị chúng đưa đến Tổng phân đàn thì nhất định chúng chưa dám làm hại đến tính mạng đâu, bây giờ Nhị công tử có cái lợi về thân phận của Hắc Kỳ Lệnh Chủ thì rất có thể có nhiều cơ hội để giải thoát cho đại công tử.

Ngẩng mặt nhìn trời, Quản Thiên Phát nói tiếp:

– Trời đã sáng rồi, xin nhị công tử hãy dị dung đi.

Vừa nói hấn vừa lấy dụng cụ ra dị dung cho Giang Hàn Thanh.

Tự nhiên dị dung ra Giang Bộ Thanh là một chuyện rất dễ dàng, vì em thay làm anh thì vấn đề không còn là rắc rối.

Quản Thiên Phát làm việc rất kỹ lưỡng, hấn biết rằng những nhân vật của Ngũ Phượng Môn rất tinh về thuật dị dung, cho nên khi làm xong hấn còn phải ngắm đi ngắm lại nhiều lần, cuối cùng hấn cười nói:

– Tốt lắm, tốt lắm, bây giờ thì Nhị công tử có thể đi ngủ vì suốt đêm nay chưa hề chớp mắt.

Hấn thu tất cả những thứ cần dùng của Hắc Kỳ Lệnh Chủ cho vào chiếc rương nhỏ bỏ trên nóc màn rồi xốc lấy chiếc thầy của Hắc Kỳ Lệnh Chủ đi thẳng ra ngoài.

Giang Hàn Thanh còn lại một mình, nhớ tới chuyện ước hẹn với Tam cung chủ của Ngũ Phượng Môn, nghĩ tới võ công của người này, hấn cảm thấy cuộc hội ngộ hôm nay nhất định phải là một trường ác đấu, hấn lo lắng ngồi lên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Mãi tới trưa, Giang Hàn Thanh mới mở cửa bước ra ngoài, bọn thị nữ đứng hầu lật đật cúi đầu lên tiếng:

– Đại công tử đã thức giậy, vừa rồi Đổ tổng quản có đến nhưng vì đại công tử hãy còn nghỉ nên người đã quay ra.

Thiếu chút nữa Giang Hàn Thanh quên mất vai trò hiện tại của mình, hấn hơi ngạc nhiên khi nghe tên tỳ nữ gọi ba tiếng “Đại công tử”.

Khi nhớ ra hấn lật đật hỏi:

– Đổ tổng quản có dặn gì không?

Tên tỳ nữ lắc đầu:

– Không ạ, ông ta chỉ ghé vào cửa phòng thấy đại công tử còn nghỉ là đi ngay.

Cô nữ tỳ Tiểu Linh thấy chủ nhân ra hiệu lật đật lui ra mang nước rửa mặt vào.

Vừa rửa mặt xong là nghe có tiếng bước chân nhẹ bên ngoài và cô nữ tỳ Tiểu Linh lên tiếng:

– Đổ tổng quản, đại công tử đã dậy rồi.

Quản Thiên Phát bước vào vòng tay:

– Đại công tử khỏe không ạ?

Giang Hàn Thanh nói:

– Hôm rồi vì bận chuyện quá nhiều nên hôm nay dậy trễ, trong mình bây giờ có lẽ cũng đã bình thường, uống xong chén thuốc là thấy trong mình khỏe hẳn. Không hiểu Tổng quản có chuyện chi cần chăng?

Quản Thiên Phát quay lại nói với Tiểu Linh:

– Cô trở xuống căn dặn trù phòng khi cơm xong thì dọn thẳng lên thư phòng, tôi và đại công tử sẽ đến nói chuyện luôn, nếu không có gọi thì không cho ai vào nhé.

Tiểu Linh ứng tiếng lui ra.

Quản Thiên Phát thấp giọng:

– Người nữ tỳ này lai lịch bất minh, rất có nhiều điểm khả nghi.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Quản huynh có phát hiện được gì không?

Quản Thiên Phát nói:

– Cứ theo huynh đệ biết thì cô nữ tỳ này đến đây sau khi nhị công tử rời khỏi nhà này, trong danh sách gia nhân chỉ ghi là người ở Kim Lăng chứ không có địa chỉ hẳn hoi, nhưng theo chỗ huynh đệ thấy thì những chuyện này đều do Hồ Tuấn Tài quán xuyến, như thế rất có thể cô ta là người của Ngũ Phương Môn.

Giang Hàn Thanh nói:

– Thật không ngờ trong nhà mình lại là chỗ ẩn náu của địch nhân...

Quản Thiên Phát cười:

– Sợ rằng không chỉ một người ấy thôi đâu.

Giang Hàn Thanh giật mình:

– Quản huynh thấy còn ai nữa?

Quản Thiên Phát nói:

– Có lẽ còn hai người nữa, nhưng người này ở đây bây giờ chỉ có lợi chứ không có hại gì cả, vì thế cho nên chúng ta không nên làm kinh động.

Hắn lấy trong tay áo ra một cuộn giấy nhỏ và nói:

– Vừa tiếp được chỉ thị của Tổng phân đàn bảo đại công tử lập tức tới Hà Bắc để tiếp viện Thanh Kỳ Lệnh Chủ...

Giang Hàn Thanh giật mình:

– Chỉ thị của Giang Nam Tổng phân đàn?

Quản Thiên Phát cười:

– Chứ còn Tổng phân đàn nào nữa?

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Làm sao Quản huynh lại bắt được tin của chúng?

Quản Thiên Phát cười:

– Kể hữu tình rình người vô ý, thật ra thì không phải chúng sơ hở đến mức gọi là “Vô ý” nhưng vì chúng không ngờ mình đã khám phá ra nên chủ quan làm cho từ bấy lâu nay bị lộ mà không hề hay biết.

Giang Hàn Thanh mở giấy ra xem và khẽ cau mày:

– Cứ theo chỉ lệnh này thì tôi phải đi ngay, nhưng canh ba đêm nay thì tôi lại có hẹn với “Tam cung chủ” làm sao tôi có thể đi được?

Quản Thiên Phát nói:

– Khi bắt được chỉ lệnh này thì tôi có ngay một ý nghĩ nên đến đây cùng nhị công tử thảo luận.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Vậy theo ý kiến của Quản huynh thì sao?

Quản Thiên Phát ghé tai nói nhỏ với Giang Hàn Thanh một lúc khá lâu, Giang Hàn Thanh gật đầu lia lịa:

– Tâm kế của Quản huynh thật là tuyệt diệu, chỉ có điều tôi đã đi mà Quản huynh cũng không có ở đây thì nơi này...

Quản Thiên Phát nói nhanh:

– Chuyện ấy xin nhị công tử yên lòng, tôi và nhị sư huynh của tôi đã bàn tính kỹ rồi, trong thời gian này nơi Kim Lăng thành của chúng ta nhất định không phát sinh đại sự đâu.

Ngay lúc ấy thì có tiếng của Tiểu Linh ở phía bên ngoài:

– Xin thỉnh đại công tử và Đổ tổng quản dùng bữa.

Giang Hàn Thanh nói lớn:

– Đổ huynh, chúng ta hãy dùng cơm rồi hãy nói chuyện...

Hai người cùng bước qua thư phòng, nơi đây đã bày xong bàn ăn, vừa bước ngồi xuống là Tiểu Linh đã mang bầu rượu ra châm đầy hai chén.

Quản Thiên Phát khoát tay:

– Không cần rượu, Trấn Viễn tiêu cục có chuyện rắc rối, sau bữa ăn là Đại công tử phải lên đường ngay, ta cũng có chuyện cần gấp nên hãy dọn rượu đi.

Tiểu Linh vâng dạ cất bầu rượu rồi mang cơm cho hai người.

Giang Hàn Thanh cố ý cau mày:

– Không biết nhị hiền đệ sao lâu quá không thấy trở về, không biết đã lọt vào tay của bọn Lưu Hương Cốc hay là gặp phải chuyện chi rắc rối, Đổ tổng quản có lẽ nên phái mấy người theo dõi thử xem.

Hai người nói chuyện như không để ý tới Tiểu Linh nhưng kỳ thực không một cử chỉ nào của cô ta bị bỏ sót, chính khi nghe Giang Hàn Thanh nói mấy câu ấy thì cô ta thay đổi ngay nét mặt...

Sự thay đổi của cô ta đều lọt vào mắt của Giang Hàn Thanh và Quản Thiên Phát.

Quản Thiên Phát nói:

– Ngay bây giờ thì chỉ âm thầm theo dõi, bởi vì nếu dùng đến đông người thì sẽ dẫn sự chú ý của đối phương, vả lại cũng phải đợi đại công tử đi Trấn Giang về rồi mới định đoạt được mọi chuyện.

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Như thế cũng được.

Sau bữa cơm, Giang Hàn Thanh lấy tư cách của đại công tử bổ nhiệm Tào Vĩnh Thái, người nhị sư huynh của Quản Thiên Phát là Phó tổng quản Giang Phủ, nhưng để tránh đối phương điều tra lý lịch nên cải lại là Tiền Vĩnh Thái.

Tiếp theo lại sai Giang Thành chuẩn bị yên cương, một mình lên ngựa ra đi.

Trong Giang Phủ ai cũng biết đại công tử đi Trấn Giang cho nên không một ai chú ý.

Giang Hàn Thanh đi rồi, Quản Thiên Phát giao tất cả sự vụ trong Giang Phủ lại cho Tiền Vĩnh Thái rồi cũng hối hả ra đi.

Chuyện ra đi của Quản Thiên Phát tương đối bí mật hơn, chỉ có một số ít người trong Giang Phủ biết vì Giang nhị công tử đã lọt vào tay địch nhân nên vị Đổ tổng quản phải thân hành điều tra âm thầm theo dõi.

Nhưng cái tin ấy chỉ trong khoảnh khắc, tất cả những người trong Giang Phủ đều biết hết, đó là do Quản Thiên Phát cố ý làm cho vấn đề bị lộ ra.

Trong lốt Hàn Thiếu Sơn, Giang Hàn Thanh âm thầm trở lại Thịnh Ký khách sạn.

Quản Thiên Phát tìm nơi vắng vẻ cải trang nhắm thẳng hướng Thanh Lương Tự mà đi thật nhanh.

o O o

Yến Tử Cơ là một ghềnh đá cheo leo hiểm trở dựa trên bờ Trường Giang, một nơi hiểm trở có tiếng trong vùng.

Khu vực của ghềnh đá khá rộng lớn, nhưng những chót đá nhô lên trông thật là

quái dị, chỗ cao chỗ thấp nhưng nơi nào cũng giống như những cánh chim én vượn lên.

Trung tâm ghềnh đá có một ngôi nhà mái, nói là nhà mái chứ thật sự không có du khách nào dám đến đó dạo chơi, vì địa thế quá u tịch và quá là hiểm trở.

Gần phía ngoài sông, những ghềnh đá giơ ra đón những cơn sóng bạc đầu, người ta có cảm giác rằng bất cứ ai khi ra đến nơi đó đều là những người đi tự tử.

Thiên nhiên hùng vĩ, có thể gọi Yến Tử Cơ là thắng cảnh, nhưng thắng cảnh là để truyền tụng chứ không có du khách bao giờ.

Tiếng sóng âm âm không ngớt, đứng dọc từ xa người ta thấy nơi đây như những cây thác trắng xóa quanh năm.

Xa xa những cánh buồm thấp thoáng linh đình, hình như chưa có một con thuyền nào dám cả gan bèn mảng vào ghềnh đá Yến Tử Cơ, vì nơi đây giòng nước xoáy hút vào những mỏm đá hình cánh én nhô ra trông tuy đẹp mắt nhưng cũng là nơi hứa hẹn nhiều chết chóc.

Bây giờ đúng vào lúc mùa trăng thanh tịnh, ánh trăng vàng vạc tỏa ánh bàng bạc khắp nơi, nhìn ra giòng sông sóng bạc đầu nhấp nhô y như mái tóc xập xòa của tử thần phấp phới trên những chiếc răng nanh nhọn hoắt...

Trên ghềnh đá ngôi nhà mái sừng sững im lìm.

Bên trong nơi dầy lan can, có một người đang đứng tựa, chống tay lên cầm nhìn ra cửa bể, tư thái thong dong đúng như một con người mang mảnh hồn thơ trước cảnh hùng vĩ của sông nước trường giang.

Gió bể về đêm rú lên từng chập.

Trên chiếc ghế đá trong ngôi nhà thủy tạ, một thanh trường kiếm vỏ ngoài da cá điểm tuyết minh châu.

Dưới ánh trăng mờ nhạt rọi vào gương mặt của con người ấy, bộ mặt ngời ngời sáng chói, chỉ bằng vào bộ mặt ấy thôi, bất cứ ai cũng có thể nhận ra ngay đó là Tam cung chủ “Ngũ Phượng Môn”.

Bộ mặt nạ bằng đồng tự nhiên là bộ mặt chỉ lộ vẻ khùng bố chứ không thể biểu lộ tình người, nhưng đôi mắt long lanh chiếu thẳng xuống dòng sông lại vô cùng tương phản...

Đôi mắt vờ vờ ấy hình như nói lên không biết bao nhiêu nhu tình như giòng nước trong xanh, ẩn ức như ánh trăng bàng bạc...

Bộ mặt và đôi mắt trong một con người có hai thái cực khác nhau một trời một vực, không ai có thể đoán ra hành động và tâm tư.

Ngoài sân ngôi nhà thủy tạ, hai người tỳ nữ đeo kiếm đứng xuôi tay nghiêm chỉnh, hình như họ không dám kinh động chủ nhân.

Ngay trong lúc ấy, từ xa xa một bóng người lướt nhanh theo ngược dòng sông nhưng chỉ trong thoáng mắt đã đến trước ngôi nhà thủy tạ.

Con người ấy là một thanh niên mi thanh mục tú, hấn mặc bộ áo màu xanh, dưới ánh trăng đêm càng làm nổi bật vẻ thanh tao gần như thoát tục.

Hấn là người ước hẹn, hấn là gã thanh niên mang tên Hàn Thiếu Sơn.

Hấn là con người mà đã gây ra nhiều tức tối cho vị Tam cung chủ Ngũ Phương Môn.

Tam cung chủ quay phắt lại lạnh lùng:

– Các hạ đã đến khá là đúng hẹn.

Hàn Thiếu Sơn cười:

– Để Tam cung chủ đợi lâu, tại hạ thật vô cùng thất lễ.

Tam cung chủ nói:

– Cũng không trễ lắm đâu, hãy còn chưa tới canh ba.

Giọng nói tuy lạnh lùng, nhưng rất trong và rất nhẹ, dường như đang nói chuyện với một thuộc hạ thân tín chứ không giống như đối diện với địch nhân.

Hàn Thiếu Sơn vụt cười:

– Có phải vì sợ tại hạ đào tẩu, cho nên Tam cung chủ cho hai vị cô nương cải trang canh phòng đấy chứ?

Tuy bị chiếc mặt nạ đồng che khuất nên không trông thấy rõ sự thay đổi trên sắc diện, nhưng quả thật Tam cung chủ đã giật mình vì nghe báo cáo Hàn Thiếu Sơn có mặt tại khách sạn Thanh Ký nên đã ra lệnh cho hai tỳ nữ giả dạng trú khách theo dõi sát bên phòng của hấn, thế mà làm sao hấn lại biết một cách rõ ràng?

Nhưng ngoài miệng, vị Tam cung chủ vẫn lạnh băng băng:

– Đúng, đó là sự đề phòng tất nhiên, vì nếu quá canh ba mà các hạ không giữ đúng lời hứa về phía ước hộ thì họ có toàn quyền xử tử.

Hàn Thiếu Sơn cười nhẹ:

– Tam cung chủ quả thật lợi hại.

Một vấn đề thoáng lướt qua trong cảm giác làm cho Tam cung chủ giật mình.

Hàn Thiếu Sơn đã đến đây rồi, thế sao hai tên tỳ nữ được phái đi giám thị lại không thấy trở về phục lệnh?

Tam cung chủ quắc mắt:

– Các hạ đã làm gì họ rồi?

Hàn Thiếu Sơn cười:

– Tại hạ thấy hai cô nương ấy giám thị quá cực nhọc, nên tại hạ đã mời quá bộ đến chỗ nghỉ ngơi.

Tam cung chủ càng giật mình hơn nữa, hai cô gái phái đi vốn không phải là hạng tầm thường, nhưng bằng vào lời lẽ của Hàn Thiếu Sơn thì nhất định họ đã bị hấn khống

chế hoàn toàn...

Người Tổng phân đàn chủ Ngũ Phương Môn hừ hừ trong miệng lạnh lùng...

Hàn Thiếu Sơn nói tiếp:

– Chẳng hay Tam cung chủ ước hội tại hạ đến đây có điều chi chỉ giáo?

Tam cung chủ gặng hỏi:

– Các hạ không có mang kiếm theo mình à?

Hàn Thiếu Sơn cười:

– Là một kẻ chuyên xem sách, nhưng cũng chẳng đến đâu, nhất là võ học thì lại quá vô biên, nên không bao giờ mang kiếm.

Tam cung chủ trầm giọng:

– Hừ, các hạ quả là người cuồng ngạo...

Hàn Thiếu Sơn cười:

– Vâng, cũng có thể là như thế, nhưng nếu có hơi nông thì cũng là cái nông của con người đọc sách bất thành thế thôi.

Tam cung chủ lạnh lùng:

– Các hạ có nhớ đến lúc ước hẹn đến Yến Tử Cơ ta đã nói với các hạ những gì không?

Hàn Thiếu Sơn nói:

– Hình như Tam cung chủ có nói là cuộc ước hẹn nơi Yến Tử Cơ hôm nay, sẽ có người bỏ thân trên ghềnh đá thì phải.

Tam cung chủ cười gằn:

– Các hạ nhớ như thế là hay lắm.

Soạt!!

Tam cung chủ nhặt lấy thanh kiếm trên bàn trên bàn đá và thanh kiếm lập tức được tuốt ra khỏi vỏ.

Ánh thép lóe lên rờn rợn, hơi lạnh của thanh kiếm tuy chưa thấm máu nhưng hình như đã nghe thấy nhiều chết chóc...

Hàn Thiếu Sơn buột miệng:

– Thật là một thanh kiếm tốt.

Tam cung chủ chậm chậm bước ra ngoài và ngó về phía hai tên tỳ nữ:

– Nã Vân.

Một trong hai nữ tỳ lên tiếng:

– Tỳ nữ có mặt.

Tam cung chủ vẫy tay:

– Hãy đưa thanh kiếm cho hấn mượn.

“Hấn” ở đây là Hàn Thiếu Sơn.

Và tên tỳ nữ cởi ngay thanh kiếm hai tay trao tới sát bên họ Hàn, giọng nói của cô ta thật dịu:

– Xin Hàn công tử tiếp cho.

Hàn Thiếu Sơn mỉm cười:

– Cám ơn.

Hấn búng búng tay trên lưỡi kiếm và lại cười:

– Lương tướng tự nhiên phải có cường binh, thanh kiếm của vị cô nương đây quả cũng là thứ tốt.

Khẽ ngừng mắt bắt gặp đôi mắt như sao của Hàn Thiếu Sơn, Nã Vân chợt nghe tim mình đập lên thành thịch, cô nữ tỳ không dám nhìn đến lần thứ hai, cô ta lại cúi mặt thối lui.

Tam cung chủ lạnh lạnh:

– Nã Vân, Cẩm Nguyệt trong khi ta và Hàn công tử giao kiếm, hai người hãy lui ra ngoài. Nếu không có lệnh, cấm không được vọng động nghe chưa?

Nã Vân, Cẩm Nguyệt vâng dạ lui ra.

Hàn Thiếu Sơn cười thầm, hai tên tỳ nữ có cái tên khá lạ. Nã Vân, Cẩm Nguyệt, hai cái tên thật là ngạo mạn, thế mà họ lại bảo mình là kẻ ngông cuồng.

Tam cung chủ chiếu tia mắt như hai luồng điện lạnh vào mặt Hàn Thiếu Sơn và cất giọng như băng giá:

– Hàn công tử đã sẵn sàng chưa?

Biết thanh kiếm trên tay vị Tam cung chủ này nhất định sẽ bung ra những chiêu số không phải tầm thường nhưng Hàn Thiếu Sơn vẫn giữ tư thế điềm nhiên cố hữu:

– Vâng, xin Tam cung chủ cứ tự nhiên.

Tam cung chủ lạnh lùng:

– Tốt.

Tiếng “Tốt” thốt ra chưa trọn thì ánh thép đã nhoáng lên.

Chiêu thế phát ra nhanh như cắt, nhanh đến mức không làm sao nhìn được phương hướng công kích...

Đã ước lượng trước là một khi vị Tam cung chủ này phát chiêu thì nhất định chiêu thế sẽ vô cùng lợi hại. Cho nên tuy vẫn giữ bình tĩnh, nhưng khi thấy tay của đối phương vừa máy động thì thanh kiếm từ nơi tay của Hàn Thiếu Sơn cũng vội rung lên...

o O o